

obarvana krona, kakor je nima lepše in krasnejše nobena kraljica. S sijajem zlata in biserov ste posute v rosnem jutru.

Dnevi rož! Ponosen visokodebeln in ponižnogrmičev, a vsekdar mamljivo dehteč in vabeč je njih kras in rast vso dobo poletja. Na najprelestnejšem in najmogočnejšem vrtu se ponaša roža in kaže svoje čudo. V skromnem vaškem vrtiču sanja zopet roža med vsakovrstnim koristnim grmičevjem in rastlinstvom svoj poletni sen. Šegavo pritlikavo debelce si je umislilo plezanje po zidu, ograji. Zavedajoč se svoje spretnosti se spenja čimdalje više in više. Ne sramuje se borne kočice. Glej, ovila jo je in odela s svojo krasoto. Na pokopališču cvete v tihi lepoti roža žalujka, vsajena v pozdrav snivajočemu v grobu, ko so ga morda vsi drugi že zabili.

Ob zapuščeni cerkvi je zasajen rožni grm pod lesenim križem ter ovija ljubeče svoje veje krog razpela. Trnjevo krono Kristusa opleta rožni venček. Rože poljubljajo svete roke; roža dehti ob stranski rani; roža se klanja in pozdravlja Križanega ob vznožju...

Dnevi rož, dnevi vonja! Sto in stoletja omamlja že roža z vonjem in razveseljuje človeška srca. Opevali so jo pesniki, slikali umetniki. Bila je vdolana v praporih viteštva.

Roža, najlepša cvetica! Ti roža rdeča, stolistna, ki si vkljub svoji lepoti tako skromna. V nizkem grmičju se smehljajo ljubki cveti. Ne kraljem, ne knezom ne razlivaš svojega vonja. V preprostem vrtiču ti je dom, kjer te trga roka nedolžnih otrok, povija v šopek, ali pa te daruje bogoljubna roka cerkvi. Tamkaj daruješ Najsvetejšemu svoj vonj. Ali pa ti je določeno doživeti svoje tiho, cvetlično življenje ob vznožju Marije, Kraljice rož. »Roži skrivnostni«, kakor jo v primeru imenuje sveta Cerkev, je najlepše darovano tvoje življenje, kakor bodi najlepše darovano Njej življenje nas vseh, potujočih po trnjevi zemeljski poti v raj, kjer cveto najdivnejše rože, rože, ki ne usihajo in ne zamró kakor zemeljske...

Franja Zupančič.

Zabavni dogodki iz minulosti.

Po raznih virih nabrala Gnjevoš in Internus.

11. Denar in čast.

Po neki bitki je dal Friderik Veliki, ki je plačeval pogum in junaštvo svojih vojakov ne samo z redovi, marveč tudi z denarjem, poklicati k sebi mladega častnika, ki se je odlikoval na bojišču. Na mizi je ležalo 50 zlatov in pa red. Ko je vstopil častnik v sobo, mu je rekel Friderik: »Na, izberi si eno iz obojega.« Častnik ni črnil besedice pa segel po cekinih, jih spravil v mošnjiček in se po vojaško zahvalil. Friderik ga je začudeno gledal in rekel: »Pri takem častniku bi človek pričakoval več častihlepnosti. »Sire,« mu je častnik odgovoril, »dolgove imam in moja čast mi velevala, da plačam najprej, kar sem dolžan. Red si že še zaslužim...«

»Lepo je to in častno zate; zato vsemi oboje!« je rekel Friderik.